

*De schoonheid van het woord
oneffenheid stoort
geen tante betjes
alles moet netjes
Symmetrie in woord en vorm
dat is zijn norm*

*Gelukkig kunnen soms normen
vervagen en had ik een kans van
slagen door te mogen zijn wie ik ben*

bedankt daarvoor Jan Karel!

Beste Jan Karel,

Nu ik dit voor jou aan het schrijven ben, realiseer ik mij maar al te goed dat ons tijdperk van samenwerken bijna op zijn einde loopt. Het is tijd voor reflectie. En als je mij een beetje kent (en dat doe je), weet je dat dit niet zozeer zal gaan over inhoud maar meer over beleving en gevoel.

Ik weet nog goed dat ik samen met Bert Gerards bij jou op de kamer zat voor mijn tweede sollicitatiegesprek. Ik ging heel onbevangen het gesprek in omdat ik nog een ander sollicitatiegesprek in het vooruitzicht had bij een bedrijf dat me heel erg aansprak (meer dan het CWI eigenlijk). We begonnen met elkaar te praten. Ik had een hele waslijst met vragen, ingegeven door mijn ervaring tijdens het eerste sollicitatiegesprek. Ik voelde aan dat P&O een moeilijke positie innam binnen het CWI en ik wilde graag weten hoe jij daarin stond. De verwachtingen waren hoog gespannen over wat de nieuwe manager P&O allemaal moest gaan doen. Het was geen gespreid bedje. Het gesprek liep bijna op zijn einde en opeens zei jij woorden van ongeveer deze strekking: "Ik ben er uit, ik wil je wel hebben".

Met deze directheid overviel je mij totaal en ik bekende toen ook eerlijk dat ik nog geen "ja" kon zeggen. Ik had, zoals gezegd, nog een andere sollicitatie lopen en wilde dat gesprek afwachten. Op de weg terug naar huis belde ik Gert-Jan en vertelde ik over het CWI en over jou en ik merkte dat ik steeds enthousiaster werd. Gert-Jan concludeerde dat ik mijn keuze al had gemaakt en dat klopte. Ik ben zelfs niet meer naar dat andere sollicitatiegesprek gegaan! Voor jou wilde ik werken en waarom? Het voelde goed, je humor, je oprechtheid, eerlijkheid en gedrevenheid. Dus ik zei "ja" en sprong het diepe in En dat viel echt niet mee in het begin. Met vallen en opstaan heb ik nu het gevoel dat ik mijn plek gevonden heb.

We hebben samen veel meegemaakt op het CWI, intensieve processen doorleefd en doorstaan. Het voelde af en toe als bloed, zweet en tranen en

juist op die momenten bracht jij jouw humor en relativiseringsvermogen ten tonele en voelde alles veel lichter als ik je kamer uitliep. Zoals jij altijd tegen mij en anderen zei: "Het is hier geen koekjesfabriek". Veel overleggen en sparren met elkaar. Je stond altijd open voor mijn mening of advies. Soms waren we het eens met elkaar en soms niet. Je gaf me ruimte, vertrouwen en loyale steun, dé ingrediënten die ik nodig heb om goed te kunnen functioneren. Al ben je niet het type leidinggevende dat veel complimenten geeft, toch voelde ik af en toe dat je blij met me was, vooral wanneer je tegen mensen aan het praten was en mij met een bepaalde toon 'mevrouw Personeel' noemde.

Wat zijn voor mij nog meer typische Jan Karel oftewel JKL herinneringen? Voor jou was het belangrijk dat jouw actiepunten op jouw actielijstje werden weggestreept. Zo hield je overzicht op de zaken die je moest doen. Ik denk wel Jan Karel, dat je in de laatste jaren hebt geleerd dat iets wegstrepen op jouw lijstje niet meteen betekent dat het is afgehandeld. En wat heb ik af en toe genoten van de momenten dat je helemaal in extase kon zijn over een bepaalde zinsnede, woordspeling of tabel die je zelf had bedacht of die iemand anders had gemaakt. Je probeerde me soms al tekenend wiskundige zaken uit te leggen en heel braaf luisterde ik en probeerde ik het te snappen. Ik moet nu maar eerlijk aan je bekennen dat ik het vaak niet begreep. Je liefde voor boeken niet te vergeten. Je reist er het liefste de hele wereld voor af en geld speelt daarbij geen rol. De keer dat ik je per se moest spreken voor een heikele zaak en jij in Noorwegen de kettingzaag moest stopzetten om mij te woord te staan heeft erg veel indruk op me gemaakt. En wat kun je goed spreken, petje af, hoe je iedere keer weer een vlotte tekst in elkaar zet met een vleugje humor er in. De gezellige momenten tijdens een borrel of diner waar we dan uitgebreid staan te kletsen over belangrijke en minder belangrijke zaken. De foto's die je ziet zijn gemaakt tijdens je laatste officiële optreden voor het CWI, de BBQ. En ja, ik moet nu een einde maken aan mijn tekst en afscheid van je nemen. Daar ben ik nooit zo goed in. Ik hoop dat je nog een fijn jaar binnen het CWI beleeft waarin je in meer rust aan schrijven toekomt en aan andere zaken die je belangrijk vindt voor de wetenschap. Ik ga je missen.....

Liefs, Angelique

